

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON /KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD NOVI TRAVNIK

BROJ: 49 0 P 055456 22 GŽ

Novi Travnik, 01.09.2022. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudaca: Suada Kahrić, predsjednica vijeća, Senad Begović i Mirjana Grubešić članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: G. J.iz V., ..., zastupan po punomoćniku Samiru Čengiće, advokatu iz Sarajeva, ul. Prušćakova br. 14, protiv tuženog: „NCF“ d.o.o. Fojnica, Banjska br. 3, Fojnica, zastupano po direktoru H. Š., radi duga v.s. 135.009,00 KM, rješavajući po žalbi tuženog izjavljenoj na presudu Općinskog suda u Kiseljaku broj: 49 0 P 055456 20 P od 14.03.2022. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 01.09.2022. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i presuda Općinskog suda u Kiseljaku broj: 49 0 P 055456 20 P od 14.03.2022. godine se potvrđuje.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka na ime sastava odgovora na žalbu u iznosu od 1.200,00 KM, kao neosnovan.

Obrazloženje

Osporenom prvostepenom presudom obavezan je tuženi da tužitelju na ime duga isplati iznos od 125.009,00 KM zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i to:

- na iznos od 30.009,00 KM počev od 16.12.2017. godine pa do konačne isplate,
 - na iznos od 30.000,00 KM počev od 17.12.2017. godine pa do konačne isplate,
 - na iznos od 20.000,00 KM počev od 12.03.2018. godine pa do konačne isplate,
 - na iznos od 25.000,00 KM počev od 07.05.2018. godine pa do konačne isplate,
 - na iznos od 20.000,00 KM počev od 29.05.2018. godine pa do konačne isplate,
- kao i naknaditi mu troškove parničnog postupka u iznosu od 5.003,50 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 14.03.2022. godine kao dana donošenja presude pa do konačne isplate,.

Na ovu presudu žalbu je blagovremeno uložio tuženi iz svih žalbenih razloga propisanih članom 208. ZPP-a, sa prijedlogom da ovaj sud žalbu uvaži i da osporenu presudu ukine i predmet vrati na ponovni postupak i odluku. U žalbi navodi da je prvostepeni sud svoju odluku zasnovao na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju, jer pri utvrđenju visine duga nije prethodilo adekvatno vještačenje po vještaku finansijske struke budući da vještak nije izvršio uvid u cjelokupnu dokumentaciju, te je nejasno na osnovu čega je vještak bazirao svoj nalaz i mišljenje. Ističe da su navedene pozajmice bile namijenjene za povećanje kapitala društva i da se transfer

sredstava vršio na namjenski račun tuženog radi dokapitalizacije, te da je Skupština društva donijela odluku broj 2168/2017 po kojoj je tužitelj izvršio povećanje osnovnog kapitala u iznosu od 15.000,00 KM. Također navodi da tužitelj nije dokazao urednu isplatu po osnovu pozajmice, a što nije učinio jer navedeni dug nije dokazan ni jednom javnom ispravom, te u pogledu dokapitalizacije tuženog vještak nije dao nikakvo valjano obrazloženje.

U odgovoru na žalbu tužitelj osporava sve žalbene navode tuženog i predlaže da se žalba odbije kao neosnovana uz naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 1.200,00 KM

Nakon što je ispitao prvostepenu odluku u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti shodno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku ("Službene novine F BiH", broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud zaključio je slijedeće:

Žalba nije osnovana.

Prvostepeni sud je na osnovu dokaza koje su stranke u toku postupka predložile i izvele, pravilno utvrdio sve relevantne činjenice na koje je pravilno primijenio materijalno pravo, te je donio ispravnu odluku kada je obavezao tuženog na isplatu iznosa od 125.009,00 KM sa pripadajućom kamatom, i troškovima postupka.

Za svoju odluku prvostepeni sud je naveo jasne, potpune i logične razloge koji kao takvi proizilaze iz provedenih dokaza ocjenjenih na način kako to predviđa odredba čl. 8. ZPP-a.

Neosnovani su žalbeni navodi tuženog da je činjenično stanje u ovom predmetu pogrešno i nepotpuno utvrđeno, te da sud nije pravilno i u skladu sa odredbom člana 123. ZPP-a cijenio izvedene dokaze. Naime, iz stanja spisa proizilazi da tuženi u toku postupka nije predložio niti izveo ni jedan materijalni dokaz, te je sud na osnovu dokaza koje je predložio i izveo tužitelj pravilno zaključio da je njegov tužbeni zahtjev osnovan. Prvostepeni sud je na osnovu priloženih Ugovora o pozajmicama, nalaza vještaka ekonomske struke kao i priloženih izvoda iz sudskog registra, kao i dugih izvedenih dokaza nesporno zaključio da su parnične stranke zaključile ugovore o kratkoročnoj novčanoj pozajmici, da je tužitelj tuženoj doznačio ugovorena sredstva, da tužena nije izvršila povrat sredstava u ugovorenom roku, te konačno činjenicu da kod tuženog nije izvršena bilo kakva dokapitalizacija, odnosno da nije došlo do temeljnog povećanja kapitala društva, pa samim tim niti do povećanja uloga samog tužitelja. Također tuženi nije u toku prvostepenog postupka dokazao svoja žalbene navode da su za navedene pozajmice bile iskorištene za povećanje kapitala društva i da se transfer sredstava vršio na namjenski račun tuženog radi dokapitalizacije, te da je Skupština društva donijela odluku broj 2168/2017 po kojoj je tužitelj izvršio povećanje osnovnog kapitala u iznosu od 15.000,00 KM. Naime, tužitelj je na osnovu uvida u izvode iz sudskog registra za tuženog koji su izdati od strane Općinskog suda u Travniku, dana 24.11.2017. godine i 01.10.2021. godine, dokazao da je stanje osnovnog kapitala društva nepromijenjeno od perioda potpisivanja ugovora o pozajmici pa do dana 01.10.2021. godine. Pravila o teretu dokazivanja obavezuju sud da uzme za nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist nije bila u stanju pružiti dovoljno odgovarajućih dokaznih sredstava. Dakle, u smislu navedenog, teret dokazivanja

može ležati na objema strankama, tako da tužitelj treba dokazivati činjenice koje predstavljaju stvarnu osnovu tužbe, dok tuženi treba dokazivati činjenice na kojima temelji prigovor kojim osporava osnovanost tužbenog zahtjeva. U konkretnom slučaju, odlučnu činjenicu tj. da je na osnovu člana 9. Ugovora o kratkoročnoj beskamatnoj pozajmici došlo do povećanje uloga samog tužitelja tuženi nije uspio dokazati, jer nije izveden ni jedan dokaz na osnovu kojih bi sud na pouzdan način mogao utvrditi ove navode tuženog. Nasuprot tome iz provedenih materijalnih dokaza, a pogotovo izvoda iz sudskog registra za tuženog koji su izdati od strane Općinskog suda u Travniku, dana 24.11.2017. godine i 01.10.2021. godine, nesumnjivo je utvrđeno da je stanje osnovnog kapitala društva kao i veličina uloga tužitelja u društvu ostala nepromijenjena od perioda potpisivanja ugovora o pozajmici pa do dana 01.10.2021. godine. Dakle, prvostepeni sud je na osnovu odredbi člana 557. st. 1. i člana 562 Zakona o obligacionim odnosima donio ispravnu odluku kada je obavezao tuženog na isplatu utvrđene visine duga.

Ovaj sud je odbio kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troškova na ime sastava odgovora na žalbu, budući da isti nisu bili nužni za vođenje ovog postupka.

Na osnovu iznesenog, a u smislu odredbe čl. 226. ZPP-a, valjalo je žalbu tuženog odbiti i potvrditi prvostepenu presudu.

Predsjednica vijeća
Suada Kahrić